

גר, בחיק של ארץ-זכר,
 כשמשון בחיק דלילה, הקיצותי,
 ומחלפות-תפארת, גאון בעורי,
 גוויזות, מקורות תחת רגלי,
 ונקרי ומתנמר אני שט כצל קורנית,
 זורע על מרחבי-זיו וגוני,
 קורע חלומותי, ארג חיקה,
 וזורקם, גזר, גזר, אל הרוחות.
 צוחקים אלי שדות בזהב-ברם,
 שולחים לי יצרים רמזי-חנפה—
 לבי לא להם ולחמודותם,
 מה לי ולקסמי אדמת-זכר?
 בשדות הקדם לבי וביצרותיו!
 צד כל רחש גבעול וגיד וזול,
 המלחשים נחומים לו, ובשוקה של מולדת.

רק לחלום ולחיות לי נתן אלי,
 לשקיה על מולדתי ממרום גבו-דמיוני,
 ולהרעים הרים ורים בשרי-שביתה;
 ובעצם חלומותי, חזיונותי

תפקענה נימי לבי, והמיתן האחרונה
 תתלבט לה יתומה ונכריה,
 תקלע במרחקים המוחרים,
 פמוני, לא-מוכנה, אי-מרגשה.

...ונאפד גיל וצלומים ובוהר חדש מואר
 יקרין לו החרמון לבן הקוצות,
 פי ינהרו, ישקו גלי-תנובה סביב סביב,
 יתמולצו לרגלי ויהיו עליו בירק-קצפם,
 ודבקו בו חדותם ועדנתם—
 וארזי הלכנון הנזעמים
 פזקני-עליון יפרשו כפיהם,
 וחזון-נחומים יצהיר ביגון-קדש
 מפניהם המסבכים—
 יגל לו הירדן, עליו גאווה, את דכיו
 בין חופים נמחה קלון-מצרומיהם
 וינצטו כמעיל תפארת-תנובות—
 על פני כל הר ועמק, בזהב בר וירקרק-דשא,
 בתכליל הענבים ובכתם האתרוגים,
 בגאון מגיפות תמרים וברך עלי הדסים
 ולבלבו חלומות הנביאים
 שרקבו אלפי שנה באדמה,
 ואגלי-דמעותיהם דם ירטו

בגביעי החבצלות –

תבקענה במעמקי האדמה

מאליפות גלות-נער, שופעות חמדה, קודחות חשק,

וסחפו, ויחמו גידיה ועורקיה,

ולחטו את דמה בדם נערה זה גמלה.

וברטט-בתולים ראשון כל שריריה ירטטו –

ודור-מעזנים יקום:

גרמיו – סלעי יהודה, שריריו – ברושי בשן.

לבו – ים-התיכון בשוא גליו,

עינו – שמש-בקר בכנרת משתקפת.

ונפשו – שרון וחבצלותיו.

נוטפת מורה ומהלכת תס-חלומה,

ממגרפות אדמת-יה, מאורו, גנוז רגבים, תארה –

ועיני לא תראינה, לא תראינה!

אני: –

בכד אל זר את רוחי אפקיד.

ובחיק אדמה זרה – את גותי;

וזכרון חיי יחלף בזכר

קקמט קל על פני ראוי הנחל.

מתחמק אט בין קני-הסוף – ואינו – –

בופלא, איר, תרע"ג.

*

פרחים נאים וחביבים!

נסתי מני אישי חלד;

אחת תפלה לי: לו שנית

פרח קרבכם אולד!

פי אמוני חיק אדמה

יחד נפרחה שאננים;

נמתיק סוד ופירים לוחשים

ומזמורי זמירים ונעים.

נעגם ביגון הערב

ואלי גיל הבקר נשיש;

נרוה נפת את הדבורה,

הצפרת נשקה עסיס.

נקרין פני ילדים תמימים,

נלחש תקנה ונחמה

לדני-חיים ולישנים

שנת-הבלי בחיק אדמה.

בופלא, סיון, תרע"ג.

כחיל שנתרוקנה אשפת חציו
 ובפיק ברפים שב משדה-הקרב —
 על חופה, משיגן, אנכי נצב,
 לבן מלמלים
 כמוך, מרמח-גלים
 זה מלבין עתה, מקלע סערת-סתו.
 מגדודי במרחקים, אל כי התעה
 מחופה ארחי, מני בכר-נוף,
 אליה, חולת פסך, נפשי נשא
 שמע שמעה
 בסערה ובדממה
 בקרוא לה דכיה מקצוי-חוף.
 עם העריב חיי שבתי, יגע עני,
 כי אטה לי על חופה אהל דל;
 הוי, העל ממצולתה לי פקדוני:
 חלומות, רננים,
 משכבר בשנים
 ורעמי קרבה על גל וגל — —

מילבוקי, תשרי, תרע"ו.

קיב

התמולל גל לנפצי-קצף לבנים
 ויהמה, ויהמרמר בחשאי —
 ומשאת נפשי מה היא —
 אם לא גל זועף נפץ אל אבנים?
 משתפכה צפור נוגה בתוף קנה
 בשלשלות-צלצולים ספוגות צער —
 את תוגת נפשי תער,
 על חרבן חלום חיי תשא קינה.
 גל-עלים למראשותי, כה אשכבה —
 אם לא כעלים אלו צנם לבי
 ואני עדן באבי? —
 עם גל-העלים אשכב וארקבה.

מילבוקי, תשרי, תרע"ו.

קיג